

Lítost

Cermaque

měsíc jak ostrý dráp
vražený do srdce
nutí mě ze tmy brát
i když už nechce se

i když už nechci nic
dál musím vracet se
podivně zviřený
jak odraz na řece

jak odlesk měsíce
který mě nutí mít
všechno krom sebe rád
nic přitom necítit

který mě nutí lhát
abych moh vyprávět
měsíc jak ostrý dráp
na kterém visí svět

je mi to líto...

dnes zase bez zítřka
miluju, co není
a co je, chci mít rád
nejenom ocenit

slepený jak vitráž
z muže a ze ženy
dnes zase bez zítřka
sám v sobě se sebou
pro sebe zkřížený

měsíc jak ostrý dráp
seká mé přizdílži
zvedá mě za žebra
abych se přiblížil

někomu, kým jsem já
a kým je celý svět

bezradně musím lhát
abych moh vyprávět

je mi to líto